

του ἐδοῦμοσίευσεν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἰνστιτούτου ὑπὸ τὸν τίτλον «Κλέοβις καὶ Βίτων».

Ἄξιον σημειώσεως καὶ παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς ἐπιγραφῆς ἥτις εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τῶν δύο πλακῶν ἀναφέρεται ἡ λέξις τοῖς θυγοῖς—τῷ ζυγῷ· εἰς δὲ τὸν Ἡρόδοτον ἀναφέρεται ἡ λέξις ζεύγλη (ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἶλκον τὴν ἄμαξαν)· καὶ αἱ δύο αὗται λέξεις ζεύγλη καὶ ζυγὸς σημαίνουνσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἥτοι, τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ ὅπου εἰσέρχεται ὁ λαιμὸς τοῦ βωδιοῦ· εἶνε ὁ ζυγὸς τῆς ἀμάξης εἰς ὃν ζευχθέντες οἱ δύο Ἀργεῖοι ἀδελφοὶ Κλέοβις καὶ Βίτων ἔσυραν τὴν ἄμαξαν τῆς μητρὸς των εἰς τὸ Ἡοαῖον.

Καὶ τὰ δύο ἀγάλματα τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐναποκαίμενα παρουσιάζουσι τὰ ἐξῆς ὑπὸ γλυπτικὴν ἔποψιν. Καὶ τὰ δύο ἀγάλματα ἔχουσι γλυφῇ οὕτως, ὥστε παρουσιάζ-

ζουσι δύο ὁμοίους ἀ' κίμους νεανίας οὔτινες φαίνονται ὅτι διὰ τῆς ἰσχύος των καὶ τῆς δυνάμεώς των σύρουσι ἄρμα· διότι ὅλη ἡ στάσις των αὐτὸ δεικνύει καὶ ἰδίως αἱ χεῖρες των εἶνε οὕτω πως γεγλυμμένοι, ὥστε παρατηρεῖται ἀμέσως ὅτι οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔχουσι τεθεῖ εἰς τὸν ὄμῶν τοῦ ἄρματος καὶ προσπαθοῦσι νὰ σύρῳσι τὸ ἄρμα τῆς μητρὸς των· ὁπντως, ὁ τεχνίτης ἢ μάλλον ὁ γλύπτης, ἔχει δώσει τοιαύτην ἔκφρασιν εἰς τὰ σώματα καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τούτων Ἀργεῖων, ὥστε ἐκ πρώτης ὀφθαλμῶς νομίζει τις ὅτι οὗτοι εἶνε γεγλυμμένοι ἵνα σύρῳσι ἄρμα· τοιαύτη θαυμασία εἶνε ἡ γλυπτικὴ τούτων διαμόρφωσις. Καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προστεθῇ αὕτη ἡ παρατήρησις ἵνα δεῖχθῇ ὅτι ὅχι μόνον ἐπιγραφικῶς ἐλύθη τὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ γλυπτικῶς.

Ἐν Δελφοῖς τῇ 16 Αὐγούστου 1916.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΜ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀρχίζει ἡ μέρα νὰ χαράζῃ

Μέσ' στὰ νερὰ σκορπίζονται τὰ ροῦα νῆς αὐγούλας.

Ἡ θάλασσα ὀλογάλανη καὶ ράθυμη ἔχει γῆρε,

Καὶ κράζει μας ὁ πετεινὸς στὸ φωτοπανηγύρι.

Ἄλλο δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ καὶ τί μὲ νοιάζει;

Ὁ πόνος μέσα μου φωλιάζει.

Ἀρχίζει ἡ μέρα νὰ χαράζῃ

Ποτέ σας μὴ ζητήσετε τὸ πῶς γεννιῆθῃ ὁ κόσμος,

Οὔτε γιὰ τ' ἄστρο τὸ λαμπρὸ πού κάθε τί χρυσώνει.

Μπρὸς στὰ μεγάλα θαύματα τ' ἀνθρώπου ὁ νοῦς θα-
[μπώνει,

Ἄλλο δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ καὶ τί μὲ νοιάζει;

Ὁ πόνος μέσα μου φωλιάζει.

Ἀρχίζει ἡ μέρα νὰ χαράζῃ.

ὦ! μὴ θανμάζετε γιατί θέλησα νὰ πεθάνω

Τί εἶν' ἡ ζωὴ; ἕνας καπνός, πού τὸν ἀκολουθοῦμε

Τὸ μόνο δῶρο μας στὴ γῇ εἶν' πάντα νὰ πονοῦμε.

Ἄλλο δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ καὶ τί μὲ νοιάζει;

Ὁ πόνος μέσα μου φωλιάζει.

Ἀρχίζει ἡ μέρα νὰ χαράζῃ

Τ' ἀγέρι ἦρθε καὶ φίλησε τοὺς κρύφτους λογισμοὺς μου,

Ἕνα σκυλί, πού ρυάζεται πάντ' ἔρχεται κοντά μου.

Κάτ' ἀπὸ νὰ παρὰθυρο συντρίμια εἶν' ἡ καρδιά μου.

Ἄλλο δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ καὶ τί μὲ νοιάζει...

Ὁ πόνος μέσα μου φωλιάζει.

Ι. ΠΑΣΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐὰν ἡ εὐτυχία εἶνε δυστή, ὀπάρχει ἐν τῇ ἀπολύτῳ μοναξιᾷ.

✱

Δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἕνα ἄνδρα ἀπὸ τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ γυναικῶν.

✱

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου δίδει τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κατοικοῦντος ἐν αὐτῷ.

✱

Ὁ ἀληθινὸς ἔρως εἶνε ὀλιγώτερον σπάνιος τῆς ἀληθινῆς φιλίας.

✱

Τὸ «ναί» καὶ τὸ «ὄχι» εἶνε εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου αἱ ἀπλούστεραι λέξεις καὶ ὅμως πόσες φρεῖς δὲν λέγομεν τὸ ἕνα, ἐνῷ θέλομεν νὰ εἰπώμεν τὸ ἄλλο.

✱

Ἡ γυναῖκα, ὅταν εἶνε 18 ἐτῶν λέγει, ὄχι. 20 ἐτῶν, διστάζει. 25 ἐτῶν λέγει, ναί. 30, ἐπιμένει.

✱

Ἡ γοητεία δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἡ δύναμις δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν γοητείαν.

✱

Εὐκολώτερα δύναται τις νὰ κακολογήσῃ ἕνα φίλον του ἢ ἕνα ἐχθρόν του. Διότι τὸν φίλον τὸν γνωρίζει κανεὶς καλλίτερα.

✱

Εἶνε νέος κανεὶς, ἐφ' ὅσον ὀνειροπολεῖ.

✱

Εἰς τὸν ἔρωτα ὅπως καὶ εἰς τὴν ποίησιν, οἱ τραελοὶ βλέπουν καλύτερα τῶν σοφῶν.